

ויזרע יצחק

שנה יג'

<p>זמני השבת</p> <p>כניסה</p> <p>יציאה</p> <p>ר"ת</p>	<p>י"ב</p> <p>19:00</p> <p>20:20</p> <p>21:05</p>	<p>ת"א</p> <p>19:18</p> <p>20:23</p> <p>21:07</p>	<p>חיפה</p> <p>19:11</p> <p>20:25</p> <p>21:09</p>	<p>יוצא לאור ע"י מדרשת</p> <p>"ויזרע יצחק"</p> <p>ע"ש יצחק בן חמו בר אסתר ז"ל</p>	<p>פרשת "נשא"</p> <p>הפטרה: "ויחי איש"</p> <p>ז' סיון תש"ף</p>
---	--	--	---	---	---

הגיגים לפרשת השבוע

"נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפוחתם" (במדבר ד' כב)

מדוע אומר הכתוב אצל בני גרשון "גם הם"? לכאורה נראה שהדבר מיותר. מה עוד שלא נאמר כן בבני מררי שנמנו אחריהם. מסביר ה"אלשיך" הקדוש שבפסוקים הקודמים מהלל ומשבח הכתוב את בני קהת, כעת לפני שבא הכתוב לצוות על "נשא את ראש בני גרשון" רוצה הכתוב לדבר על לבם, שלא יאמרו ולא יכעסו על כך שאביהם הוא הבכור בבני לויובכל זאת הוא לא נמנה ראשון. ולא רק זה אלא שגם את נשיאת כלי הקדש לא ניתן לנו, כי אם לבני קהת. על כן על מנת להסיר את קנאתם, בא האלקים בפרשה זו ואמר "נשא את ראש בני גרשון גם הם". כלומר נשיאות ראש יש לבני גרשון גם הם כבני קהת לפי ערכם.

"וישלוזו מן המזוזה" (במדבר ה' ב)

מסביר הרמב"ן שמצוות שילוח מן המחנה מגיעה לעם ישראל לאחר שהקים משה את המשכן, רק אז ציוה הכתוב לשלח את הטמאים מהמתנה כדי שיהיה המתנה קדוש ויהא ראוי שתשרה בו שכינה.

"דבר אל אהרן ואל בניו לאמר" (במדבר ו' כג)

שואל ה"אור החיים" הקדוש לאיזה צורך אמר הכתוב פעם נוספת "לאמר" אחר שבפסוק הקודם כבר נאמר "לאמר"? ומתוך שאולי חש הכתוב שיבואו הכהנים לומר שברכת הכהנים אינה אלא רשות אמר הכתוב פעם נוספת "לאמר" ללמדנו שברכת הכהנים היא מצות עשה "לאמר". עוד רוצה הכתוב ללמדנו שברכת הכהנים אינה רק לאהרון ולבניו שהיו אז בנמצא אלא מצוה היא גם לדורות.

"כה תברכו את בני ישראל" (במדבר ו' כד)

רבינו בחיי מסביר שפשט הכתוב "כה תברכו" אומר בעצם שכעניין זה תברכו, וכן מצאנו כתוב "וכה תעשה להם לטהרם" (במדבר ח' ז) ומביא את דברי המדרש שהקב"ה לכהנים את הברכות במתנה, שיהא כח ביד הכהנים לברך את עם ישראל. שעתידי הקב"ה למסור לכהנים עשרים וארבע מתנות כהונה וברכת הכהנים זו המתנה העשרים וחמשה, לכן הזכיר הכתוב בלשון הזה 'כה תברכו', כלומר עם ברכת כהנים הם עשרים וחמש מתנות. עוד דרשו רז"ל מהפסוק "כה תברכו" של נשיאות כפים: "כה תברכו" - בלשון הקדש, "כה תברכו" - בעמידה, "כה תברכו" - בקול רם, "כה תברכו" - פנים כנגד פנים, "כה תברכו" - בשם המפורש.

"כה תברכו את בני ישראל" (במדבר ו' כה)

אומר ה"כלי יקר" שבמילה "כה" חתם הכתוב את כל הברכות שיהיו כמו ברכת אברהם שגם הוא התברך במילה "כה" שנאמר "כה יהיה זרעך" (בראשית טו' ה) ובלעם רצה לבטל מישראל את הברכה הזו שנאמר: "התיצב כה על עולתיך ואנכי אקרה כה" (במדבר כג' טו) ואמרו במדרש שבלעם אמר לבלק: "אתה בקרבנותיך תבטל ברכת 'כה יהיה זרעך' ואני אבטל את ברכת 'כה תברכו'".

"נר ה' נשמת אדם" העלון מוקדש לעילוי נשמת כל מתי ישראל ובכללם:

הרה"ג אליהו דרעי זצ"ל בן סוליקה נלב"ע כג' אייר תשע"ז

אושיק בר שולה לוי ז"ל נלב"ע יב' סיון פרלה לוטאט בת סימונה ז"ל נלב"ע כב' מרחשון תש"ף

תנצב"ה

מעוניין לקבל את העלון ישירות לתיבת הדוא"ל שלך? שלח מייל לכתובת: Yossef.Benhamo@gmail.com

העלון מיוסד לעילוי נשמת:

חביבה חיה בנימין בת גורג'יה ז"ל

יצחק בנימין בר שוריק ז"ל

יצחק בן חמו בר אסתר ז"ל

נלב"ע יא' ניסן תשס"ז

נלב"ע יג' אדר ב' תשל"ג

נלב"ע יג' אדר ב' תשס"ה

תנצב"ה

"נִשְׂא אֶת רֹאשׁוֹ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם הֵם" (במדבר ד' כב)

יש פעמים שכתוב "למשפחותם לבית אבותם" ויש פעמים שכתוב "לבית אבותם ולמשפחותם", מבאר רבי אלימלך מליזנסק ב"נועם אלימלך" על פי הפסוק "שאו את ראש בני ישראל לגלגלותם ולמשפחותם לבית אבותם" (במדבר א' ב), שהצדיק מעלה את העולם כולו והוא נושא אותם על ידי דבקתו וקדושתו ועל ידי זה הוא מקרב אותם לעבודת הבורא, וזה נקרא 'נשיאות ראש' לכן צוה הקב"ה שנשיאות הראש ההיא תנהג לפי הגלגולים, כי הצדיק היודע את גלגולי הנשמות יכול לדעת איזה איש יש לו נשמה קדושה או מאיזה עולם נשמתו נלקחה, ומשה ואהרן היו במדרגה הזו וידעו את גלגול הנשמות, לכך צוה אותם ה' "שאו את ראש בני ישראל לגלגלותם", פירוש לפי גלגול הנשמות כן תעלו אותם למעלה, אך פשוטי בני אדם אשר נשמתם אינה במדרגה כל כך גדולה, גם הם צריכים עליה ונשיאות ראש, וכיון שהם למטה, הצדיק צריך לקשר אותם עם האבות הקדושים הכלולים מכללות ישראל ואז יתעלו למעלה על ידם. וזה מה שלפעמים כתוב "לבית אבותם" קודם "למשפחותם", שצריכים לקשר אותם באבות תחילה כדי להעלות אותם בתוך שאר משפחות ישראל.

"וְאִישׁ אֶת קִדְשׁוֹ לֹא יִהְיוּ" (במדבר ה' י)

לפי ה"ספורנו" אומר הכתוב על התרומות והמעשרות, אף על פי שהם מוקדשים לה', בכל אופן הם אינם לשום כהן מיוחד, אלא רק לאותו כהן שהבעלים נותנים לו. "איש אשר יתן לכהן", אבל כשהאחד מהבעלים נותן לכהן איזה קדש, הם כבר אינם עוד בכלל קדשיו, אלא הם שייכים כבר לכהן המקבל ולא הבעלים ולא שאר הכהנים יכולים להפקיע זאת ממנו.

"אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטֶה אִשְׁתּוֹ" (במדבר ה' יב)

רבי אברהם סבע מבאר ב"צורור המור" את פרשת הסוטה כרמז על החטא ואומר שכאשר יראה אדם שיצרו גובר עליו ונפשו הולכת אחר התאוות, ראוי להכניע את היצר, שנאמר "איש איש כי תשטה אשתו". ומה התיקון לזה? "והביא האיש את אשתו אל הכהן", מרמז שילך אצל חכם שהוא ככהן וכמלאך ה'. "והביא את קרבנה עליה". צריך להתקרב אליו ולספר לו על תאוותיו ועל עונותיו. "והקריב אותה הכהן והעמידה לפני ה'". רמז שהחכם יקרב את האיש וידבר על נפשו דברים הראויים לעבודת ה'. "ולקח הכהן מים קדושים", החכם צריך ללמדו תורה שנקראת "מים קדושים" דכתיב "הוי כל צמא לכו למים". "ומן העפר יתן אל מים", גם יזכיר לו יום המיתה דכתיב "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". על דרך מה שאמרו חז"ל על הפסוק "רגזו" יצריכם "ואל תחטאו", "אמרו בלבבכם", שיעסקו בתורה, ואם לאו יזכור לו יום המיתה דכתיב "ודומו סלה". "והעמיד הכהן את האשה ופרע את ראש האשה". מרמז שיבזהו אם לא ישמע לדברי התורה. "וביד הכהן יהיו מי המרים". הם דברי התורה המרים כגידיים ולבסוף הם מתוקים מדבש. ואם לא ישמע "ובאו בה המים המאריים למרים". כי אחר שלא שמע לדברי התורה הוא ימות בנפש מרה.

"כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם... וְשִׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר ו' כג-כד)

אומר רבי לוי יצחק מברדיצ'ב ב"קדושת לוי" שלפי חז"ל (סוטה לח). הכהנים צריכים לברך את ישראל בקול רם כזה שישראל ישמעו מהם את הברכה, וההסבר הוא שאותיות האלו שישמעו בני ישראל מהכהנים יעשו עליהם רושם, יאירו מול פניהם, ובזה הם מתברכים. וזה מה שאמר הכתוב "כה תברכו", איך זה יעשה?, "אמור להם", צריך לומר להם את האותיות בקול ולא די שהכהן יבקש במחשבה את ברכת ישראל, אלא חייב "אמור להם", לומר את כל האותיות מהברכה. וזהו "ושמו את שמי על בני ישראל" ואז, "ואני אברכם", את ישראל.

"בַּיּוֹם כָּלֹת מִשֵּׁה" (במדבר ז' א)

"יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה" (רש"י)

מפרש ה"פנים יפות" שאף על פי שעיקר החופה היה כשבאו לא"י דכתיב "מי זאת עולה מן המדבר" (שיר השירים ג' ו-ט) עוד נאמר שם "אפריון עשה לו המלך שלמה ביום חתונתו וביום שמחת לבו", שם מדובר שעיקר החופה היה קבוע, אבל במשכן, שהיה מטלטל ממקום למקום, לא היה עיקר החופה אלא התחלת החופה, ויש בו סמך לדין שהובא באה"ע (סי' נ"ה ס"א) שחופה שאנו עושין ברחוב אינו עיקר החופה, אלא עיקר החופה הוא הייחוד שמייחדין אחר כך. ומה שאנו נוהגין לברך ברכת חתנים בחופה שהוא ברחוב, ולא הוי הפסק בין עיקר החופה שהוא הייחוד, כיון שמהרחוב מוליכים אותם למקום הייחוד הוי התחלת החופה, כך יש לומר כאן, שהיה במשכן התחלת החופה כיון שהיו העגלות והבקר מוכנים להוליכם למקום הייחוד הגמור שהוא בא"י הוי זה התחלת החופה, לכך הכינו מיד בהקמת המשכן דכתיב "וירא כל העם וירונו" (ויקרא ט' כד) ותרגומו ושבחו שהוא ענין ברכת חתנים.

לרפואת כל חולי עמו ישראל ובכללם:

אליהו בן חמו בר אסתר, יוסף בנימין בר חביבה, אריק שלום בר גורג'יה.

הארות והערות ניתן להפנות לטלפון: 052-3268315 או בדוא"ל: Yossef.Benhamo@gmail.com

גמ"ח "יד יצחק": מבחר תפילין רש"י (ספרדי, אשכנזי, איטר) גמ"ח "בית יצחק": ספרים ל"חנוכת בית" ו"ברית יצחק" חברת הבקשות "מאיר השחר": לימוד פיוטים ובקשות נוסח מרוקו בהדרכת ע"ה יוסף בן חמו מדרשת "ויזרע יצחק": שיעור "דף יומי" בהדרכת ע"ה יוסף בן חמו בית כנסת "שבת אחים" נוה גן פ"ת 21:30-20:30 לבירור פרטים ולהשאלה - טלפון: 052-3268315